

a učiní na něho oznámení pro nedovolený prodej mouky a předražování, a dospěl k tomuto přesvědčení zejména v uvážení skutečnosti, že V. by předešel oznámení se strany obžalovaného, učinil ihned o celém ději oznámení u okresního hejtmanství a při tom sám na sebe udal, že prodal mouku nad maximální cenu. Za těchto okolností nelze o zmíněné způsobilosti pohrůžky pochybovati, zvláště když zlo, býti pro trestné činy udána, je o sobě již jistě dosti vážným, by vyvolalo obavy v osobě, oznámením ohrožené, a když jednání obžalovaného v V-ovi obavy skutečně vyvolalo. Zmateční stížnost pochybuje sice o důvodnosti obav V-ových snaží se to však dovésti jednak z události, která se sběhla až odpoledne dne 11. března 1920, kdy V. po informaci u okresního hejtmanství již věděl, že se strany obžalovaného jde o vydírání, a kdy ho při výplatě peněz dal zatknouti, která okolnost však vzhledem k tomu, co shora řečeno, nemá pro posouzení věci již významu, jednak pak ze skutečností odporujících zjištění soudu nalézacího. Neboť ze zjištění rozsudku nevychází nikterak na jevo, že by V. byl již od počátku býval přesvědčen, že obžalovaný není úřední osobou, nýbrž toliko, že měl jen poněkud podezření, že jí není; nehledíc k tomu, šlo by o okolnosti, právně nezávažnou, poněvadž výhrůžka trestním oznámením, pronesená kým-koli, může míti řečenou způsobilost. Rovněž se neshoduje s výpovědí V-ovou, že by na něho jednání obžalovaného nemělo pražádného účinku. Aby pohrůžka vyvolala u V-a skutečné obavy, nevyžaduje se ke skutkové povaze § 98 b) tr. z., stačí, že pohrůžka byla k tomu objektivně způsobilou, o čemž, jak ukázáno, nemůže býti pochybnosti.

Čís. 303.

Tím, že obžalobce nenavrhł předvolání svědků, nevzdal se jich výslechu při hlavním přelíčení a může příslušný návrh učiniti po případě i v závěrečné řeči.

(Rozh. ze dne 2. prosince 1920, Kr I. 705/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Litoměřicích ze dne 19. dubna 1920, jímž obžalovaný byl podle § 259 č. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro přečin proti bezpečnosti života podle § 337 tr. z., rozsudek v odpor vzatý zrušil a vrátil věc soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Zmateční stížnost státního zastupitelství spatřuje důvod zmatečnosti dle § 281 č. 4 tr. ř. v tom, že usnesením nalézacího soudu, prohlášeným současně s vynesením rozsudku, jako nezávažný byl zamítnut návrh, spojený zástupcem veřejné obžaloby s návrhem konečným, by pro případ, nedospěl-li by soudní dvůr k výroku odsuzujícímu na základě výsledků posavadního průvodního řízení, líčení bylo odročeno a by jednak obec Ř. byla dotázána, které předpisy tam platí ohledně rychlosti silo-

strojů, jednak by mimo jiné byli svědci Antonín K. a Karel S. k hlavnímu přelíčení předvoláni osobně. Zmateční stížnosti nelze upřít oprávnění. Oba svědkové byli vyslechnuti za přípravného vyhledávání i udal Antonín K., že rychlost, se kterou automobil obžalovaného jel, zavadla svědkovi podnět k tomu, že na řidiče zvolal, by jeli pomalu, dále uvedl, že již rychlou jízdou samou o sobě mohlo snadno dojít k neštěstí, poněvadž silnice je značně oživena a mimo to nachází se tam elektrická trať; že rychlost byla velmi značná, patrně prý také z toho, že automobil nárazem na tyč roztržštěn byl ve dva díly. Svědek Karel S., četnický závodčí, udal, že automobil jel velmi značnou rychlostí a že sebou následkem rychlé jízdy a nejistého řízení na obě strany házel, že k neštěstí došlo jen následkem tohoto nejistého řízení a rychlé jízdy; rychlost tu označil svědek jako mimořádnou. Státní zastupitelství nenavrchovalo předvolání žádných svědků k hlavnímu přelíčení, naproti tomu učinilo návrh, by při líčení byly přečteny mimo jiné také protokoly o svědeckých výpovědích Antonína K. a Karla S. Podáním, došlým k soudu po podání obžaloby navrhl obžalovaný svým obhájcem, by Karel H. a Antonín Č., vyslechnuti byli jako svědkové mimo jiné také o rychlosti, kterou obžalovaný v kritické době automobilem jel. Byvše při hlavním přelíčení jako svědkové slyšeni, udali jmenovaní: Antonín Č., že o rychlosti nedovede ničeho říci, poněvadž jel tehdy poprvé v automobilu, a že si to představoval mnohem rychlejší, než oni jeli; Karel H., že jel tehdy poprvé v automobilu a že mu to nepřipadalo příliš rychlé. Obžalovaný sám, který při svém výslechu v přípravném vyhledávání uvedl, že jel celou trať a zejména i bezprostředně před místem nárazu rychlostí nejvýš 20 km (za hodinu), tvrdil při hlavním přelíčení, že jel rychlostí nanejvýš 16 km. Tím se situace v otázce, pro posouzení případu zvláště závažné, po případě i rozhodné, podstatně změnila a měl zástupce veřejné obžaloby důvodný zájem na tom, by v případě posavadního průvodního řízení k výroku odsuzujícímu, nebylo se spokojováno s pouhým čtením svědeckých protokolů Antonína K. a Karla S., nýbrž by také tyto svědkové byli osobně předvoláni k hlavnímu přelíčení a slyšení samotným soudem nalézacím, poněvadž tím mělo býti soudu umožněno, by dotazy na svědky jedné i druhé skupiny a postavením jedněch tváří v tvář druhým rozpory, mezi jejich dosavadními údaji byly odstraněny a otázka rychlosti, s níž automobil jel, lépe byla objasněna. Ve spojení s tím nebyl bez významu ani návrh na dotaz u obce Ř., shora blíže označený, neboť případné přestoupení předpisů těch může mít význam pro zodpovězení otázky, jel-li obžalovaný automobilem rychlostí přípustnou či nedovolenou, a tím i pro posouzení otázky jeho zavinění. Nalézací soud, jehož osvobozující rozsudek opírá se v první řadě o shora citované údaje svědků Antonína Č. a Karla H., prohřešil se tudíž svým zamítavým usnesením na předpisu § 3 tr. ř., ukládajícím úřadům, činným v trestním řízení, by okolností, sloužících k usvědčení a k obhájení obviněného, dbaly s touž bedlivostí, a porušil takto zákon a zásady řízení, které dbáti káže podstatu řízení, zabezpečujícího trestní stíhání i obhajování. Tento poklesek jest zřejmě rázu, v § 281 posl. odst., posl. větě naznačeného, a veřejný žalobce tím, že hned po současném prohlášení zmíněného usnesení a rozsudku ohlásil zmateční stížnost, učinil také zadost dalšímu předpisu právě uvedeného místa zákona. Rovněž nevádí, že veřejný žalobce přednesl návrh svůj teprve po skončeném řízení prů-

vodním v závěrečné řeči, neboť i tak učinil jej ještě při hlavním přelíčení, jak to § 281 č. 4 tr. ř. žádá, a nezáleží též na tom, že v obžalobě navrhoval, by výpovědi zmíněných svědků byly přečteny, neboť tím nevzdal se jich osobního výsledku, zvláště, když se situace zatím při hlavním přelíčení podstatně změnila.

Čís. 304.

Odkapky piva z předešlého dne nejsou alkoholickým nápojem ve smyslu § 32 zákona ze dne 29. února 1920, čís. 123 sb. z. a n., byly-li prodány na vaření polévky.

(Rozh. ze dne 4. prosince 1920, Kr I. 566/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl zmateční stížnosti obžalované do rozsudku krajského soudu v Táboře ze dne 24. června 1920, jímž byla uznána vinnou přečinem podle § 58 odst. I. čís. 7 zákona ze dne 29. února 1920, čís. 123 sb. z. a n., rozsudek v odpor vzatý zrušil a obžalovanou sprostil.

Důvody:

Zmateční stížnost obžalované, uplatňující zmatek § 281 čís. 9 a) tr. ř. jest odůvodněna. Arciž zakazuje zákon ze dne 29. února 1920, čís. 123 sb. z. a n. v § 32 bezvýjimečně v den před volbou a v den volby prodávati, čepovati neb podávati nápoje, obsahující alkohol. Než v tomto případě zjištěno jest, že obžalovaná prodala Janě H-ové v den před volbou půllitr odpadků piva z předešlého dne na vaření polévky. Byť i pivo samo o sobě nesporně bylo nápojem alkoholickým, jest vůbec pochybné, možno-li takovouto tekutinu, jak o ni jde v případě přítomném, nazývati ještě nápojem a l k o h o l i c k ý m, ježto obsah alkoholický, jak známo, následkem dlouhého neomezeného styku se vzduchem vymizí téměř úplně. Rozhodně nelze však mluvit za okolností zjištěných o prodávání nápoje alkoholického, když tekutina nebyvši vůbec čepována, nebyla koupena a přenechána za účelem pití, nýbrž výhradně jako materiál ku přípravě polévky. Byť i tedy ovšem dle předpisu § 238 tr. z. již pouhé jednání proti platnému zákazu, pokud zákonem prohlášeno jest za přečin nebo přestupek, zůstane přečinem neb přestupkem i tehdy, když nebylo tu zlého úmyslu, aniž vzešla z něho škoda nebo újma, přece jen nelze v přítomném případě, aniž činěno by bylo zákonu násilí, mluvit vůbec o prodeji nápoje alkoholického, a nutno shledati výrok odsuzující obžalovanou pro shora uvedený přečin nezákonným.

Čís. 305.

Předražování. Skutková podstata přečinu dle § 23 čís. 4 cís. nař. ze dne 24. března 1917, čís. 131 ř. z. není vyloučena tím, že trestný čin vykazuje veškeré známky přestupku § 482 tr. zák.